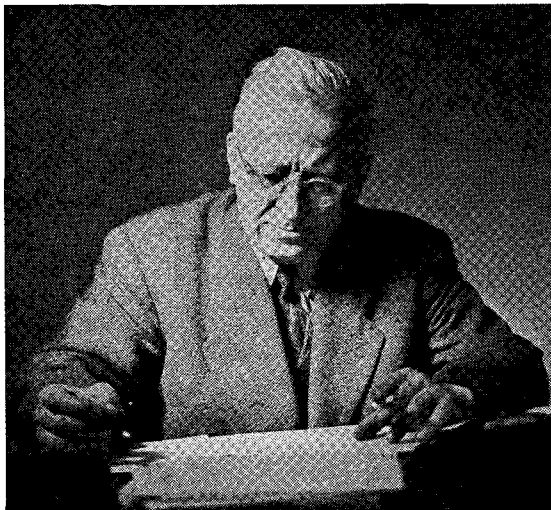

Osebnosti

ŽIVLJENJSKI JUBILEJ NAŠEGA LEKTORJA

Na začetku letošnjega leta — 10. januarja — je svojo sedemdesetletnico praznoval tov. Franjo Tominec.

Že od vsega začetka Zdravstvenega obzornika, našega strokovnega glasila, skrbi v njem za lep jezik, se pravi lektorira in oblikuje tiskano besedo, ki prihaja do vas, cenjeni bralci. Prav je, da ga ob tem življenjskem jubileju, čeprav nekoliko kasneje, predstavimo, saj ni naš sodelavec samo pri Zdravstvenem obzorniku, to je bil tudi že pri njegovem predhodniku, pri biltenu »Medicinska sestra na terenu«, ki ga je za medicinske sestre izdajal Centralni higienski zavod v Ljubljani.

Franjo Tominec se je že pred vojno, po študiju na filozofski fakulteti v Ljubljani, ukvarjal tudi s prevajanjem in je nekaj njegovih prevodov iz tuje leposlovne in poljudnoznanstvene literature izšlo tudi v knjižni obliki. V letih po vojni pa se je nekako omejil na lektoriranje s področja medicine in zdravstvene vzgoje. Bil je od vsega začetka po osvoboditvi strokovni sodelavec na tedanjem ministrstvu za zdravstvo, nato v Centralnem higienskem zavodu ter Zavodu SRS za zdravstveno varstvo, nakar je šel v pokoj. Neutrudno pa še naprej seda za pisalno mizo, polno rokopisov in krtačnih odtisov ter si prizadeva za lepšo in ustreznejšo formulacijo posameznih člankov, vsekakor z željo, da bi članki bili kar se da jezikovno čisti in lepi. Na njegovem domu se srečujemo uredniki Zdravstvenega obzornika, poljudnozdravstvene revije Priroda, človek in zdravje ter raznega drugega strokovnega in zdravstvenovzgojnega tiska. Njegovo znanje medicinske terminologije in izostren posluš za lep jezik sta ga uvrstila med naše upoštrevane lektorje iz tega področja tiskane besede. V naši reviji pa tu in tam najdemo tudi skrbne prevode ali prireditve raznih člankov s podpisom F. T.

Ko pišeš in zbiraš misli, oblikuješ stavke, iščeš izraze in lepo besedo, ti dostokrat ne gre in ne gre izpod peresa. Kako prijetna je vselej zavest: tovariš Tominec

bo to zadrego že kako zadovoljivo rešil! Tako nas njegovo lektorstvo spodbuja k pisanju in nam preganja strah pred samokritičnostjo.

Naj povemo še to, da je tovarišu Tomincu strokovni časopis za medicinske sestre zelo pri srcu. Ko je prenehal izhajati bilten »Medicinska sestra na terenu«, je večkrat dajal pobudo, da bi vendarle zopet začeli izdajati glasilo za medicinske sestre. Njegova obljuba, da bo sodeloval tudi pri Zdravstvenem obzorniku, nam je bila spodbuda za dokaj težko odločitev. Ko smo pa iskali novi naslov, smo osvojili njegov predlog za ime našega glasila. Skratka, bil nam je in nam je naš dragi, spoštovani in cenjeni sodelavec in mentor. Saj smo medicinske sestre — urednice začele to občutljivo področje dela zgolj iz velike nuje, toda s Tominčevo prizadevnostjo in izkušnjami je rasla tudi naša uspešnost pri delu in razvoju revije. Delaven in ustvarjalen, kot je, je ves vdan tudi nam, ki delamo z njim. Vsem želi ustreči, naših želja, predvsem časovnih stisk pa ni malo! V tej prizadevnosti je sestavil tudi bibliografski pregled za vse letnike »Medicinske sestre na terenu« in za prvih pet letnikov »Zdravstvenega obzornika«.

Ko vam ob Tominčevem jubileju iz anonimnosti predstavljamo človeka, ki se potrpežljivo in prizadevno bori z našimi rokopisi in ga še vedno najdemo vsega zagnanega in predanega svojemu delu, mu želimo še veliko zdravih in uspešnih let, ob tem pa seveda osebnega zadovoljstva in sreče!

Neža Jarnovič,
urednica ZO

NI MI ŽAL, KER ME LJUDJE NE POZNAJO, ŽAL MI JE, DA JIH SAM NE POZNAM.

Konfucij

V SPOMIN VIŠJI MED. S. IVICI LUKACS-KAVTIČNIK (1944–1974)

Smrt je v kratkem času že drugič posegla v vrste med. sester ginekološke klinike v Ljubljani. Po kratki in neozdravljivi bolezni je 29. 12. 1974 umrla nadzorna sestra oddelka ginekološke klinike višja med. sestra Ivica Lukacs, roj. Kavtičnik. Rodila se je 6. februarja 1944 v Črni na Koroškem. Na višji šoli za zdravstvene delavce v Ljubljani je diplomirala 29. 6. 1966.

Minilo je komaj 8 let, odkar se je prvič zaposlila in prišla v naš kolektiv. Sprva je opravljala delo pedagoške med. sestre pri medicinski fakulteti; ob otvoritvi oddelkov v kliničnem centru pa se ji je uresničila tiha želja — delati ob bolniku. Prevzela je delovno mesto nadzorne med. sestre na oddelku za patološko nosečnost. Vodila ga je uspešno, vestno in požrtvovalno, vse dokler ji je to dopuščala njena težka bolezen.

Obzirnost in korektni tovariški odnosi so jo odlikovali ves čas njenega vse prerano utrjenega življenja. Bila je razgledana in napredna med. sestra, svoje znanje in izkušnje je znala posredovati mlajšim kolegicam, kadarkoli so se obračale nanjo po nasvet in kadar je le utegnila.

Poleg zahtevnega dela v službi pa je še vedno našla čas za svojo družinico — za svojega ljubljenega sina Blažka.

Zadnji dan preteklega leta, ko vsi delovni ljudje sveta v prazničnem vzdušju skušajo pozabiti na tegobe preteklega leta, smo se na Žalah poslovili od drage tovarišice in prijateljice Ivice. Izgubili smo dobro kolegico in sodelavko. V spominu pa nam bo ostala kot zgled požrtvovalne med. sestre, ki se je pri svojem delu z vso iskrenostjo in vdanostjo razdajala v prid bolnemu človeku. Draga Ivica, žalujemo za teboj in pogrešali te bomo.

Njene sodelavke

NAJBOLJŠI DEL ČLOVEKOVEGA ŽIVLJENJA SO NJEGOVA MALA, BREZIMNA, POZABLJENA DELA DOBROTE IN LJUBEZNI.

William Wordsworth